

Les exemplificacions que acompanyen moltes definicions són triades amb exactitud dins un extens repertori d'escriptors. Com a dada important consignem que l'autor dóna l'equivalència en alemany, en anglès i en francès de cada terme definit, sempre que la forma del terme en aquestes llengües difereix notablement de la castellana. Aquests termes estrangers citats al text van ordenats alfabèticament al final del llibre. L'obra ha de tenir segurament una gran influència per a resoldre el difícil problema de la terminologia lingüística, plantejat amb tanta urgència arreu del món, mentre la Comissió de Terminologia, creada al si del Comitè Internacional de Lingüística des del 1931, no es decideixi a l'elaboració d'un lèxic oficial que unifiqui els criteris i permeti la mútua comprensió.

Miquel Dolç

OTTO JESPERSEN: *The Philosophy of Grammar*. 6th edition. Londres, George Allen Unwin Ltd., 1951. 360 pàgs.

Ens plau d'assenyalar l'aparició de la sisena edició d'aquesta obra fonamental de la lingüística moderna (la primera és de l'any 1923). No cal pas que presentem la personalitat del seu autor, traspassat fa pocs anys. Les seves obres han tingut una ressonància mundial, especialment la que ens proposem de comentar, citada i elogiada en nombroses obres lingüístiques. Assenyaem, també, la nacionalitat danesa de Jespersen: és ben coneguda la importància de la petita nació nòrdica en la lingüística moderna, deguda, sobretot, a l'escola estructural de Copenhaguen, de la qual és inspirador L. Hjelmslev.

Seria difícil de resumir en una nota breu el contingut dens i original de l'obra de Jespersen. De primer, cal precisar el seu caràcter fonamentalment lingüístic. Si bé es pren com a base principal la llengua anglesa — de la qual Jespersen fou un profund coneixedor —, les consideracions exposades són aplicables a d'altres llengües. El contingut és el propi de la gramàtica general, sense la fonètica.

Destaca per la seva originalitat la teoria exposada en el capítol VII, titulat «The Three Ranks». El gran lingüista danès fa la distinció entre el mot més important en determinats grups de paraules, o *primary* (generalment el substantiu); un altre que el modifica, o *secondary* (adjectius i verbs, especialment), i un tercer que modifica aquest darrer o *tertiary* (adverbis, sobretot). Amb tot, no solament un adjectiu o verb pot ésser *primary*, sinó àdhuc un adverbi. És fonamental, també, la distinció entre *junction* («a furiously barking dog») i *nexus* («the dog barks furiously»). El *nexus*, que correspon, en general, al concepte corrent d'oració gramatical, és estudiat en les seves diverses modalitats. Són extraordinàriament suggestius capítols com els que l'autor dedica a l'activa i la passiva, el cas, el nombre, la persona, el sexe i el gènere, la comparació, el temps, la interrogació, els modes, etc.

Josep ROCA i PONS